

жаванъ, и която ни оставя самы въ скърбнытъ дны, ведно съ отчаяніето. И самата смърть е по малко страшна за оныя, които ся живѣли въ покаяніе; гробътъ имъ ся прѣдставлява като начало на единъ по благощастенъ животъ, когато, отъ другъ стрѣнъ, смъртъта ся прѣдставлява ужасна за оныя, които сѣ привикнѣли да считатъ за высше блаженство удовольствіята.

Плачуцить, слѣдователно, сѣ блаженни еще въ настоящій животъ, защото ся *утѣшаватъ* и укрѣпляютъ противъ испытаніята. Така и св. Апостоль Павелъ, обтѣженъ отъ тѣгы и страдавія, превъсхвалялъ е внутренното утѣше-